

چکیده

مقدمه و هدف: مهم‌ترین عنصر هر سازمانی، نیروی انسانی علاقمند به شغل خود است. رضایت شغلی، شادکامی و افزایش کارآیی از اولویت‌های سازمان‌ها است. پرستاران بخش‌های مراقبت ویژه در محیط‌هایی کار می‌کنند که مرگ و زندگی و تامین سلامتی بیماران از اهم مسائل می‌باشد؛ بنابراین رضایت شغلی و شادکامی می‌تواند در سلامتی خود و بیماران کمک نماید. این پژوهش با هدف بررسی مقایسه میزان شادکامی و رضایت شغلی در پرستاران بخش‌های ویژه کرونایی و غیر کرونایی مراکز آموزشی درمانی شهر خرم‌آباد انجام شد.

روش کار: این مطالعه، توصیفی تحلیلی از نوع مقایسه‌ای می‌باشد. جامعه مطالعه، پرستاران بخش‌های مراقب ویژه کرونایی و غیرکرونایی مراکز آموزشی درمانی شهر خرم‌آباد، نمونه‌گیری به صورت تمام‌شماری و حجم نمونه 102 نفر بود. ابزارهای پژوهش، مقیاس رضایت شغلی مینه‌سوتا و پرسشنامه استاندارد شادکامی آکسفورد بودند. برای تحلیل داده‌ها از آمار توصیفی و استنباطی استفاده شد. تست نرمال بودن داده‌ها، با آزمون کمولوگروف-اسمیرنوف و تعیین رابطه بین متغیرهای کمی، با آزمون همبستگی و مقایسه میانگین‌ها با آزمون تی مستقل انجام شد.

یافته‌ها: میانگین نمره شادکامی پرستاران بخش‌های ویژه کرونایی و غیرکرونایی به ترتیب 46/65 و 57/5 بودند که در سطح بالا بود. میانگین نمره رضایت‌شغلی، به ترتیب 47 و 49 بودند که در سطح متوسط بود و بین دو گروه تفاوت معنی‌دار آماری بدست نیامد. نتایج ارتباط و همبستگی بین شادکامی و رضایت شغلی پرستاران بخش‌های ویژه نشان داد بین متغیرهای شادکامی و رضایت شغلی در آزمودنی‌های شاغل در بخش‌های کرونایی و غیرکرونایی ارتباط وجود دارد که این ارتباط از نظر آماری مثبت و معنی‌دار بود ($P < 0/01$).

نتیجه‌گیری: بین رضایت شغلی و شادکامی در پرستاران بخش‌های کرونایی و غیرکرونایی ارتباط مثبت و معناداری وجود دارد، با افزایش شادکامی، رضایت شغلی افزایش می‌یابد. پیشنهاد می‌شود اقداماتی در جهت بهبود و افزایش شادکامی پرستاران و کارکنان کادر درمان انجام گیرد.

کلیدواژه: رضایت شغلی، پرستار، بخش مراقبت ویژه، شادکامی، کووید-19